

2) - **DECLARACIÓ POLÍTICA PRESENTADA PEL GRUP MUNICIPAL D'ERC DE REBUIG A LA SENTÈNCIA DEL TRIBUNAL SUPREM CONTRA LA IMMERSIÓ LINGÜÍSTICA A L'ESCOLA**

La proposta de Declaració Política presentada pel Grup Municipal d'ERC, de rebuig a la sentència del Tribunal suprem contra la immersió lingüística a l'escola, **no va resultar aprovada** atès que en la votació va obtenir quatre (4) vots a favor (2 ERC, 1 ICV-EUiA i 1

CiU) i setze (16) en contra (12 PSC, 3 PPC i 1 C's), **sense aconseguir, per tant, el vot favorable de la de la majoria simple** (més vots afirmatius que negatius) dels membres de la Corporació presents –en aquest moment- a la sessió (20), quòrum que, amb caràcter general, exigeix l'art. 47.1 de la Ley 7/1985, de 2 de abril, Reguladora de las Bases del Régimen Local, i l'art. 114.1 del Decret legislatiu 2/2003, de 28 d'abril, pel qual s'aprova el Text refós de la Llei municipal i de règim local de Catalunya.

La Sra. Marta Jiménez, en nom d'ERC, va dir que la presentació d'aquesta declaració venia motivada per les sentències emeses recentment pel Tribunal Suprem, relatives al sistema d'immersió lingüística que s'aplicava a casa nostra des de feia molts anys, i que representava, en opinió d'ERC, un atac que podia posar en perill la continuïtat i l'estabilitat del sistema educatiu, amb tots els beneficis que la integració social, cultural i lingüística havia tingut durant tots aquests anys. En tot cas, va dir la Sra. Jiménez, s'havien admès esmenes presentades pel grup municipal de CiU, que eren més aviat de matís, bàsicament d'expressió lingüística, assenyalant també que s'havien presentat esmenes per part del grup socialista, si bé finalment no s'havien pogut posar d'acord, per bé que sí que estaven disposats a acceptar el text afegit proposat aquest grup, però en canvi no semblava oportú suprimir aquelles parts que el patit socialista considerava que no s'hi sentia còmode. Així les coses, la Sra. Jiménez va passar a llegir el text de la declaració tal com havia quedat finalment redactat, el qual deia textualment el que segueix:

“El Tribunal Supremo espanyol (TS) ha emès recentment tres sentències que, basant-se en la retallada del Tribunal Constitucional espanyol (TC) de l'Estatut, insten el Govern a modificar el sistema educatiu per equiparar el castellà com a llengua vehicular al costat del català a totes les escoles «com a llengua vehicular de forma proporcional i equitativa en tots els cursos del cicle d'ensenyament obligatori», és a dir, fins als 16 anys, el final de l'ESO. La sentència anuncia que la Generalitat haurà d'adaptar el sistema d'ensenyament per garantir la presència del castellà de manera «equitativa» respecte del català.

Aquesta és la primera afectació directa de la retallada de l'Estatut que es produeix, a més, contra un aspecte nuclear com és la immersió lingüística, que ha estat elogiat internacionalment com a model per preservar la llengua i garantir la integració de les persones nouvingudes, com a model de cohesió social a Catalunya.

Darrerament, la Defensora del Pueblo espanyol va manifestar que només es pot regular l'obligatorietat del castellà, ja que així ho reconeix la Constitució espanyola, i perquè el català és una llengua «per a usar en la intimitat, amb la família».

D'altra banda, la Plataforma per la Llengua ha presentat aquest any tres informes que comparen el reconeixement legal que té el català a l'Estat espanyol amb la situació que experimenten altres llengües amb un nombre similar de parlants en el context europeu i en d'altres països plurilingües. La conclusió és que la legislació de l'Estat espanyol, de manera excepcional, fa un tracte discriminatori vers el català, i que la nostra llengua és la menys protegida de la Unió Europea si la comparem amb la resta de llengües amb un nombre similar de parlants.

Atès que el català és la llengua pròpia de Catalunya, com a càrrecs electes locals no acceptarem cap agressió en contra de la nostra llengua amb l'objectiu de la seva extinció.

Per tots aquests motius el grup municipal d'Esquerra Republicana de Catalunya proposa l'aprovació del següents:

ACORDS:

1. Manifestar el nostre rebuig a la sentència del Tribunal Supremo que pot significar la fi del sistema d'immersió lingüística a les escoles catalanes.
2. Declarar que l'actual model d'immersió lingüística ha portat resultats esplèndids en l'educació del nostre país, ha estat reconegut i elogiat internacionalment com a model per preservar la llengua i ha donat lloc a un sistema educatiu que en cap cas ignora el coneixement del castellà, i, per tant, mostrar el nostre convenciment que és el model que cal continuar aplicant.
3. Reclamar unitat a les forces polítiques i a la societat civil catalana enfront aquest nou atac a la llengua, cultura i societat catalana.
4. Comunicar aquest acord al President de la Generalitat de Catalunya, i a la Presidenta del Parlament de Catalunya; als grups parlamentaris del Parlament de Catalunya, del Congrés dels Diputats i del Senat; als presidents de l'Associació Catalana de Municipis, i a la Federació de Municipis de Catalunya”.

Immediatament a continuació va fer ús de la paraula el Sr. Miguel Àngel Ibáñez, en nom de Ciutadans, el qual va indicar que estàvem una vegada més davant d'una declaració que posava en qüestió l'estat de dret, i si més no, es dubtava que l'estat de dret tingues tribunals independents. Després, va dir el Sr. Ibáñez, per segons quines coses, les sentències ja anaven bé, segons per quines altres, no tant, o al menys s'havien de posar en dubte. En definitiva, estàvem davant de l'intent de construir un país per sobre dels seus ciutadans. Així les coses, el Sr. Ibáñez va manifestar que segons aquest text, s'havia produït la retallada del Tribunal Constitucional, quan de fet era una adequació que s'havia produït respecte d'unes sentències, una adequació a la nostra Carta Magna, i per tant, tot i que era conscient de la utilització específica d'aquest terme, el sr. Ibáñez va manifestar que parlar de retallada potser no era el més adequat quan es tractava de formular determinades precisions. D'altra banda, el fet de pretendre equiparar el castellà com a llengua vehicular al costat del català – va dir el Sr. Ibáñez - en qualsevol altre comunitat autònoma que tingués dos llengües oficials, seria perfectament normal i habitual, mentre que aquí semblava que això fos un atac a tot el sistema quan es deia una frase com aquesta. De totes maneres, el Sr. Ibáñez va demanar que li fos permès utilitzar una frase que estava dins de la declaració política, que era la relativa a que “com a càrrecs electes no acceptarem cap agressió en contra de la nostra llengua amb l'objectiu de la seva extinció”, assenyalant a aquests efectes que des del grup municipal de Ciutadans es digués a la seva vegada que com a càrrec electe no acceptarien cap agressió en contra de cap de les nostres dues llengües oficials, fos quin fos l'objectiu d'aquesta agressió. Per tant, va dir el Sr. Ibáñez, la posició del grup municipal de Ciutadans seria la de votar en contra de la declaració.

Seguidament va prendre la paraula el Sr. Ramon Castellano, en nom de CiU, el qual va dir que faria una intervenció molt curta, i a poder ser, gens agressiva, en el bon sentit de la paraula, contra la intervenció formulada pel portaveu de Ciutadans. Així les coses, el Sr. Castellano va dir que CiU donaria suport a la declaració, atès que el seu sentit era positiu i real, i per tant necessari; i en segon lloc perquè les esmenes presentades havien estat acceptades. En tot cas, i en relació a la intervenció del portaveu de Ciutadans Sr. Ibáñez, el Sr. Castellano va manifestar

que de les intervencions que ell recordava en aquest ple al llarg d'aquesta legislatura, respecte del tema de la llengua, CiU i Ciutadans seguien en el mateix posicionament, mai es posaven d'acord, i en aquest sentit, la visió respecte del tema de la llengua era molt distant per ambdues parts. Per part de ciutadans es considerava que no feia falta cap acció administrativa ni política per part de les autoritats del país per tal de defensar i promoure la normalitat de la llengua pròpia de Catalunya, ja que entenien que aquesta normalitat ja existia, sense que fos necessari vetllar des de l'Administració perquè una llengua no estès en posició de desavantatge respecte de l'altra, mentre que per part de CiU es considerava que avui dia no teníem les mateixes pel·lícules al cinema, ni podíem anar a comprar la mateixa quantitat de diaris en català que en castellà, que quan anem al super no podem llegir les instruccions ni les etiquetes en igualtat de condicions. En aquest sentit, va dir el Sr. Castellano, desconeixia on anava a comprar el Sr. Ibáñez, ni a quin cinema ni a quin quiosc s'adreçava el Sr. Ibáñez, però en qualsevol cas, tot i que no es posarien mai d'acord, el Sr. Castellano va dir, ja per acabar, que quan el Sr. Ibáñez havia manifestat que el seu grup no toleraria cap agressió contra cap de les dues llengües, sí que considerava que Ciutadans, amb la seva actitud, feia una agressió constant contra la llengua pròpia del país, que era el català.

De la seva banda la Sra. Emma Blanco, en nom de ICV-EUiA, va dir que el seu grup donaria suport a la declaració, en el sentit de destacar, fet que volia ressaltar, el model d'immersió lingüística existent en la nostra educació, afegint que estava donant bon resultat. Així mateix va dir que volien defugir una mica dels altres debats que es creaven intentant crear conflictes lingüístics on realment no n'hi havien, indicant que pel seu grup era important que quan hi havien actituds que anaven en contra de coses que estaven provades i que estaven funcionant, donar un toc d'atenció i també un vot de recolzament. Així les coses, la Sra. Blanco va dir que no havien presentat esmenes, però que tot i que alguna de les explicacions que es donaven en la declaració potser no eren del to que empraria ICV-EUiA, la seva formació donaria suport a la mateixa per les raons abans exposades.

Per la seva part el Sr. Josep Llobet, en nom del PPC, va dir que habitualment, com ja era conegut, el seu grup s'abstenia en les declaracions polítiques, però en aquest cas, per raó del seu contingut, el seu grup no es podia abstenir, afirmant que votarien en contra de la mateixa, ja que certament, quan el que es demanava era no complir sentències del Tribunal Suprem o de qualsevol altre ordre jurisdiccional, òbviament el PPC no podia abstenir-se. En aquest sentit, va dir el Sr. Llobet, el que es demanava des del seu grup no era altra cosa que el compliment de la pròpia normativa catalana, és a dir, que no es demanava res més que allò que havia estat aprovat en la Llei de normalització lingüística, i per tant, que els pares podessin escollir la llengua vehicular que consideressin més convenient pels seus fills, una de les dues llengües oficials que hi havien a Catalunya, i res més. A més, el Sr. Llobet va dir que la única cosa que havia fet el Tribunal Suprem havia estat fer complir allò que nosaltres mateixos havíem establert i aprovat. Així les coses, el Sr. Llobet es va adreçar al Sr. Castellano indicant que el PPC no s'estava inventant res, ni que tampoc pretenia anar en contra de ningú, sinó com ja havia dit, i així ho havia sentenciat el Tribunal Suprem, la única cosa que es demanava era el compliment de la pròpia normativa: que els ciutadans de Catalunya podessin exigir a les seves autoritats l'ensenyament en una de les dues llengües vehiculars: o el català o el castellà. A aquests efectes, va dir el Sr. Llobet, en aquest mateix ple s'utilitzaven indistintament el català o el castellà, i ningú s'exasperava ni s'enfadava, perquè tot es feia amb la màxima naturalitat i tranquil·litat. En definitiva, va dir el Sr. Llobet, no acabava d'entendre la problemàtica que es podia suscitar aquí a Catalunya i entre nosaltres, quan de fet la única cosa que calia era complir les lleis pròpies i complir les sentències.

Per altra la Sra. Raquel Sánchez, en nom del grup municipal del PSC, va dir que havien presentat diverses esmenes, amb la voluntat de que aquesta fos una declaració política que recollís el que consideraven que podia ser un punt de comunió o un punt en què els diversos partits hi podessin estar d'acord, i que a la vista de la polèmica generada per les tres sentències del Tribunal Suprem, no era altra que defensar i destacar el model d'immersió lingüística que teníem a casa nostra, i del que estaven convençuts a més de la seva total i absoluta legalitat. En aquest sentit, la Sra. Sánchez va dir que pagava la pena centrar-se en el contingut de les tres sentències dictades per l'Alt Tribunal, afegint que el que no es podia fer era extraure conclusions generals sobre el sistema educatiu català, perquè el que feien aquestes tres sentències era resoldre tres polèmiques en concret, o tres situacions concretes que s'havien plantejat d'entre un milió i mig d'alumnes que es trobaven matriculats i en edat d'educació obligatòria: la sentència ni anul·lava ni obligava a modificar cap precepte de la normativa vigent catalana, i no ho feia perquè entre d'altres coses, no ho podia fer, ja que no era competència seva. El Tribunal Suprem el que feia era, com ja havia dit, resoldre tres qüestions molt concretes i específiques que havien arribat per via de recurs a dit tribunal, però no tenia competència per qüestionar o obligar a modificar els preceptes d'una llei, i a més, en la línia el que deia el Sr. Llobet, tal i com establia la pròpia Llei d'educació de Catalunya, que es limitava a reproduir en aquest aspecte l'anterior normativa lingüística, avalada d'altra banda per sentències del Tribunal Constitucional, el català era la llengua vehicular emprada normalment als centres educatius, i la llengua castellana hi estava present en la proporció adequada. Per tant, va dir la Sra. Sánchez, el castellà no s'excloïa de la normativa ni del marc normatiu vigent. El que fallava, en opinió de la Sra. Sánchez, no era la norma, sinó potser la seva aplicació, i en conseqüència, el PSC no podia votar a favor d'aquesta declaració, perquè es donava per liquidat tota la normativa i a més el model d'immersió lingüística vigent a casa nostra, i per això, perquè no es compartia aquesta visió de les sentències, el seu vot seria contrari a la declaració.

En darrer terme, va tornar a prendre la paraula la Sra. Marta Jiménez, la qual va dir en relació a l'anterior intervenció del portaveu de Ciutadans, que estès tranquil, ja que s'havia llegit atentament la declaració i no hi havia sabut veure cap agressió al castellà, mentre que respecte del possible qüestionament de l'estat de dret, tampoc era capaç de veure-hi res de negatiu en la declaració, afegint tanmateix que per bé que l'estat de dret tenia tribunals, lleis, etc., el que no tenia eren biblies ni oracles, i per tant, sempre es podia qüestionar la validesa, l'oportunitat i fins i tot la intenció de determinades sentències, manifestacions o el paper de determinades institucions, recalçant que en un estat de dret sempre teníem el dret de qüestionar-nos tot allò que ens semblés qüestionable, sempre des del respecte, que semblava que en aquest cas era el que el seu grup havia fet. D'altra banda, i pel que feia a la intervenció del portaveu del PPC, la Sra. Jiménez va manifestar que en l'actualitat s'estava complint la llei al peu de lletra, fins el punt que les famílies que volien escollir el castellà com a llengua vehicular per l'ensenyament dels seus fills, podien fer-ho i tenien els mecanismes per fer-ho; ara bé, si hi havien poques famílies que triaven aquesta opció, deuriem tenir el seus motius per aquesta elecció, mentre que les poques que optaven pel castellà, era de suposar que la llei es complia en el seu cas, ja que si no fos així, de ben segur que ja haurien recorregut als tribunals per defensar els seus drets. Finalment, i pel que feia a la intervenció de la portaveu del PSC, la Sra. Jiménez va dir que sí que valoraven positivament les seves aportacions d'afegir determinades esmenes a la declaració, en el sentit de que posaven l'accent en el fet de destacar el valor del model actual d'ensenyament d'immersió, així com dels beneficis que havia aportat al societat com a element de cohesió social i d'integració. Això no obstant, respecte de les supressions que es proposaven per part del PSC, afectaven a punts de la declaració que ERC considerava molt importants, de tal manera que el seu grup no podia deixar d'obviar que era el Tribunal Suprem qui havia dictat unes sentències, que era la Defensora del Pueblo qui havia fet unes determinades declaracions, i que si bé no era la primera vegada que es feien declaracions contràries al català, ja que durant aquests anys les havíem sentit de tots colors, aquesta vegada era quan més desacomplexades i des de instàncies més significatives s'havien fet,

la qual cosa constituïa un seriós motiu de preocupació per ERC. Per altra banda, i per bé que potser sí que podien ser més optimistes i considerar, com ho feia el grup municipal socialista, que aquestes sentències no afectarien el model d'immersió lingüística, i tant de bo que fos així i que ERC s'equivoqués, de tal manera que això no tingués més conseqüències, i es podés seguir mantenint un model que havia donat un resultat molt positiu, ja que difícilment un altre model hagués aconseguit els nivells de cohesió social i d'integració assolits amb el model actual. Tanmateix, la Sra. Jiménez va dir que el seu grup no podia deixar de mostrar la seva preocupació per la magnitud del que sí que ERC considerava un atac, que podria arribar a tenir importants conseqüències, si no de manera immediata, sí al menys a llarg termini. Per això, davant de manifestacions d'aquesta envergadura i des de instàncies tant significatives, era important que ens manifestéssim i que ens pronunciéssim amb tota la contundència que ERC considerava que es mereixia aquest fet, respecte de la preocupació pel destí del nostre model educatiu i, evidentment i de retruc, pel destí de la nostra llengua, afegint que ara no estàvem discutint si el català tenia més o menys presència social o si estava més o menys present en la vida social, sinó simplement, que no es volia que la immersió lingüística, que havia assolit un èxit molt important com a element integrador, es veiés ara compromesa en els seus resultats, ni tampoc que la cohesió social comencés a perdre la seva eficàcia, i per tant, comencéssim a tenir importants problemes de cohesió i conflictes per raons lingüístiques, que fins ara no havíem tingut.